

HỒI THỨ BA MƯỜI BA

DIỆU NGỘ TRONG THANH TÂM AM

Độc Cô Sách gượng cười hỏi :

-Thúy tử, tiểu đệ muốn lãnh giáo việc gõ cửa của Thúy tử là lý do gì?

-Chả lẽ Sách đệ không trông thấy hai câu thơ sau cùng viết: "Du khách đáo môn thiên mạc khấu, hữu sinh môn nội phún kinh thanh". Chủ trì trong am nếu thực sự phụng kính, thì chúng ta cũng không nên quấy nhiễu thực, nhưng bây giờ trong cửa không có tiếng tụng kinh như vậy chúng ta gõ cửa thì có làm cản trở gì đầau?

Nói xong nàng không cần hỏi ý kiến của Độc Cô Sách mà giơ tay lên gõ ba tiếng vào cửa am.

Thấy trong am không có người trả lời, Thúy Thúy lại gõ thêm mấy cái nữa, không thấy sự phản ứng gì hết.

Độc Cô Sách liền vừa cười vừa nói tiếp:

-Đấy tôi nói có đúng không? Người ta không thềm đếm xỉa gì đến chúng ta hà tất chúng ta cứ phải vào phá quấy người ta làm chi.

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên thủng thẳng đáp:

-Không lý không được. Thế nào đêm nay phải cùng Sách đệ hoan hỉ ở Thanh Tâm am này và chúng ta còn biểu diễn ngay trước mặt người chủ trì cho người đó phải động lòng trần mà cởi áo cà sa nuôi tóc hoàn tục mới được!

Nói xong nàng vận kinh lực vào bàn tay nhắm hai cánh cửa Thanh Tâm am tấn công luôn một chưởng. Sau tiếng kêu "ùm" hai cánh cửa đã bị nàng phá vỡ tan tành.

Độc Cô Sách thấy thế cau mày lại, rồi đành phải theo Thúy Thúy đi vào trong Thanh Tâm am.

Am đó không lớn rộng cho lắm nhưng rất sạch sẽ, hai người đi quanh một vòng, không thấy bên trong có một bóng người nào cả, Độc Cô Sách liền hỏi tiếp:

-Thúy tử, am chủ của Thanh Tâm am đi vắng, tất nhiên không có ai trả lời chúng ta. Nay ta đánh vỡ cửa am như vậy, nhờ am chủ về vấn tội thì sao?

Thúy Thúy cười đáp:

-Sách đệ chúng ta chỉ ở nhờ nơi đây có một đêm để ân ái cho đỡ tương tư bấy lâu nay. Sáng mai chúng ta đã phải đi tới Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân rồi, chưa chắc đã được gặp am chủ Thanh Tâm am này. Huống hồ am chủ đã khoá trái cửa vượt tường mà đi như vậy, chắc thế nào cũng là người trong võ lâm chúng ta. Chúng ta với am chủ đã là người đồng đạo mà ta mượn giường thiền của am chủ để giải

tương tư như thế, cũng không phải là quá đáng, hơn nữa người đi tu bao giờ cũng sẵn lòng giúp người, thì cho mượn cái giường để sử dụng có sao đâu?

Thúy Thúy nói xong cười khì một tiếng, trông rất lẳng lơ rồi kéo tay Độc Cô Sách tiến vào phòng ngủ.

Độc Cô Sách biết Thúy Thúy đã quyết tâm rồi, đêm nay mình khó mà thoát được trận ma kiếp son phấn này. Nhưng chàng vẫn còn muốn phản kháng lần cuối cùng chàng liền gượng cười nói:

-Thúy tử, chúng ta không nên phóng đăng một cách quá đáng, vì cửa am đã bị phá huỷ, nhỡ có người xông vào thì chúng ta còn mặt mũi...

Không đợi chờ Độc Cô Sách nói xong. Thúy Thúy đã xéch ngược đôi lông mày lên lộ vẻ không vui và đờ lờ:

-Đến giờ phút này mà Sách đệ vẫn còn làm bộ làm tịch như thế, có phải Sách đệ định đùa rỡ tôi đấy không?

Vì sợ Thúy Thúy giở thứ thuốc Đãng Tâm ra thì không sao phản kháng nổi nên Độc Cô Sách không dám làm cho nàng ta mịch lòng quá, chàng đành giơ tay ra ôm lấy ngang lưng nàng cười gượng và dùng giọng rất dịu dàng nói:

-Sao chưa chi Thúy tử đã giận dỗi tiểu đệ rồi, chúng ta yêu nhau muốn sống với nhau suốt đời, và đã định sống với nhau trọn đời thì còn ngày giờ lâu dài biết bao? Nếu tiểu đệ mong Thúy tử đừng có tham sự khoái lạc nhất thời, khiến đệ phải mang tội với ân sư, rồi chúng ta danh chính ngôn thuận kết hôn với nhau. Lúc ấy thì chúng ta tha hồ đường hoàng ân ái với nhau, hết đêm này sang đêm khác có hơn không?

Thúy Thúy cười khẩy và đáp:

-Lời nói của Sách đệ lý do chính đại lắm nhưng sự liên can của chúng ta đã vượt qua mức giới đạo đức của thế tục rồi. Trong Tây Thi cốc núi Điểm Thương...

Độc Cô Sách chỉ sợ nàng ta nhắc nhở đến chuyện ở Tây Thi cốc nên chàng vội ngắt lời Thúy Thúy mà gượng cười hỏi tiếp:

-Câu chuyện ở Tây Thi cốc là vì tiểu đệ bị chất kỳ độc làm cho mê sảng, dù có hành vi vượt giới hạn đạo đức đi chăng nữa, nhưng vẫn không trái với lương tâm của mình. Nay hai ta đều tỉnh táo hết, khi nào chúng ta lại còn đi theo vết bánh xe cũ ấy nữa? Giới luật sư môn của tiểu đệ rất nghiêm khắc, tôi vẫn biết Thúy tử yêu tôi lắm, nhưng xin Thúy tử hãy lượng thứ cho tiểu đệ điều đó.

Thúy Thúy nghe chàng giở những lý do đó ra, liền tủm tủm cười, thủng thẳng đáp:

-Bất cứ Sách đệ yêu tôi thực hay giả, nhưng lý do của Sách đệ đưa ra đây rất đường hoàng, khiến tôi không thể nào không nén lòng dục xuống, để Sách đệ khỏi bị sư môn khiển trách.

Độc Cô Sách nghe nói mừng rỡ khôn tả, vội nói:

-Cám ơn Thúy tử, ngày còn dài chúng ta không nên vì sự vui thú nhất thời mà làm nhục danh tiết suốt đời!

Nói xong chàng còn an ủi thêm Thúy Thúy vài lời và lần này chàng lại chủ động ôm lấy Thúy Thúy mà hôn.

Thúy Thúy rất ngoan ngoãn ngồi yên để cho chàng ôm ấp và khẽ cười nói tiếp:

-Thúy tử có ơn nghĩa nặng với tôi như vậy, tôi không biết lấy gì báo đền cho Thúy tử mới phải?

Thúy Thúy lắc đầu vừa đáp:

-Tôi không muốn Sách đệ đền bù gì cả, tôi chỉ muốn Sách đệ trả lời tôi một câu hỏi này thôi.

Độc Cô Sách không hiểu nàng ta hỏi gì liền đáp:

-Thúy tử muốn hỏi gì xin cứ hỏi, tiểu đệ rất sẵn sàng trả lời.

Vẻ mặt bỗng lạnh lùng, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách, Thúy Thúy trầm giọng hỏi:

-Có phải vừa rồi Sách đệ nói, chờ Sách đệ thưa với ân sư rồi, lúc ấy sẽ danh chính ngôn thuận tha hồ chúng ta âu yếu với nhau không sợ ai dị nghị nữa phải không?

Nhận thấy ngoài kế đó ra cũng không còn cách gì để an ủi nổi Thúy Thúy, Độc Cô Sách không chần chừ gì hết liền gật đầu nhận lời.

Sắc mặt đã dịu xuống, Thúy Thúy mỉm cười nói tiếp:

-Sách đệ, Đại Bi Tôn Giả là một vị võ lâm thánh tăng tiếng tăm lừng lẫy giang hồ như vậy liệu ông ta có cho phép Lục Y ULinh tiếng tăm bữa bãi này kết hợp với hiền đệ không?

Độc Cô Sách không ngờ nàng ta lại hỏi thế, nhất thời cứng lưỡi lại trở mắt không sao trả lời được.

Thúy Thúy lại cười ỡng ẹo nói tiếp:

-Sách đệ còn nói bảo sẽ trả ơn tôi và thực yêu tôi, nhưng bây giờ chỉ một vấn đề này mà cũng không sao trả lời được rồi!

Mặt đỏ bừng, Độc Cô Sách ấp úng đáp:

-Thúy tử, ... tôi...

Thúy Thúy tủm tỉm cười, nắm lấy hai tay của chàng với giọng dịu dàng nói tiếp:

-Sách đệ lo ngại như thế, Thúy Thúy sẽ thổ lộ hết tâm sự cho hiền đệ nghe.

Độc Cô Sách gượng cười đỡ lời:

-Tiểu đệ đã biết rõ Thúy tử rất thương yêu tiểu đệ...

Thúy Thúy vội xua tay không cho Độc Cô Sách nói tiếp nàng liếc chàng một cách tình tứ và thủng thẳng đỡ lời:

-Sách đệ hai ta diễn kịch với nhau cũng quá nhiều rồi, chúng ta hãy dẹp tình yêu giả dối ấy sang một bên và nói sự thật cùng nhau vài lời.

Độc Cô Sách thấy lúc này đôi mắt của Thúy Thúy bỗng đẹp một cách khác thường, chàng liền đáp:

-Thúy tử nói như vậy rất hợp với tâm sự của tôi, vậy bây giờ chúng ta nên thành thực với nhau thì hơn!

-Do tôi đề nghị trước thì hãy để tôi nói trước! Bây giờ tôi hãy nói cho Sách đệ biết một việc quan trọng để Sách đệ khỏi mang ơn với tôi nữa! Cuộc ân ái chúng ta ở trong Tây Thi cốc ngày nọ cả hai ta đều có sợ chết vì lúc ấy tôi cũng bị Tây Thi Thiệt đốt!

Độc Cô Sách nghe nàng ta nói như vậy rất kinh ngạc liền kêu "ủa" một tiếng.

Thúy Thúy lại vừa cười vừa nói tiếp:

-Sách đệ là thiếu niên anh hiệp của danh môn chính phái bao giờ cũng chú trọng đến vấn đề: "Uống của người một ngụm nước, thế nào cũng phải đền ơn cho được mới thôi" nếu tôi không nói cho rõ cho hiền đệ hay, thì thế nào Sách đệ cũng một mặt ghét bỏ tôi, mà một mặt phải hàm ơn tôi. Bây giờ tôi không giấu giếm gì cả, thành thực nói cho Sách đệ biết như thế, tôi chỉ có thiệt chứ không có lợi gì hết, nhưng Sách đệ là người thông minh, thế nào cũng đoán ra được Điền Thúy Thúy này không bao giờ chịu thiệt thòi lép vế ai cả. Như vậy tại sao Thúy Thúy lại chịu làm một việc đại đột như thế?

Độc Cô Sách ngờ ngác lắc đầu, Thúy Thúy rất nhu mì, tựa đầu vào lòng chàng khẽ cười và nói tiếp:

-Đó là do mấy ngày hôm nay từ khi rời khỏi La Phù đến giờ, thái độ của Sách đệ đối xử với tôi mà nên!

Vẫn thắc mắc không hiểu, Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Thúy tử nói như thế, tiểu đệ ngu muội không sao đoán ra được. Mong Thúy tử nói rõ cho tiểu đệ biết thì hơn.

Thúy Thúy mỉm cười đáp:

-Mấy ngày hôm nay tuy Sách đệ giả dối với tôi làm cho tôi thêm khát vô cùng, nhưng chính Sách đệ cũng lừa dục bốc lên đùng đùng chứ có kém gì tôi đâu? Sở dĩ Sách đệ kìm chế nổi là nhờ có chân linh do ngày thường được sư môn dạy bảo và lúc nào cũng nghĩ đến hai chữ đạo đức mà nên. Tôi đã trông thấy hai mắt Sách đệ đỏ ngầu, người run lấy bầy, cố nghiến răng mím môi chịu đựng. Thoạt tiên tôi rất thương hại hiền đệ, sau tôi lại kính mến hiền đệ, rút cục mối tà tâm định dùng hiền đệ làm đồ chơi biến thành yêu hiền đệ thực.

Độc Cô Sách ngẩn người ra không nói nửa lời, nhưng mắt chàng đã trông thấy Thúy Thúy đang nằm ở trong lòng mình, lúc này quả thực nàng ta không còn một chút gì là hung ác dâm dăng, mà hầu như đã biến thành một vị bồ tát rất nghiêm trang vậy.

Thúy Thúy lại vừa cười vừa nói tiếp:

-Yêu giả chỉ là một cuộc đùa rỡn, còn yêu thật lại trọng sự hy sinh. Bây giờ Thúy tử đã chuẩn bị hy sinh hết thảy và đã nói hết sự thực cho Sách đệ nghe rồi. Vậy Sách đệ cũng không nên lừa dối tôi nữa, nếu Sách đệ không thành thực nói với tôi, tôi sẽ đau lòng biết mấy!

Lúc này trong lòng Độc Cô Sách có một cảm giác rất kỳ lạ không sao hình dung nổi, chàng khẽ thở dài một tiếng gật đầu nói:

-Thúy tử lúc này trong lòng tôi rất trống rỗng và hoang đường không biết nên nói những gì với Thúy tử mới phải. Nhưng tôi dám thề với Thúy tử, từ giờ trở đi tôi không dám nói dối Thúy tử nữa lời!

Thúy Thúy nghe chàng nói, mặt lộ vẻ rất an ủi, vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Được!Bây giờ tôi hãy hỏi Sách đệ hai vấn đề này!Vấn đề thứ nhất, tại sao Sách đệ cứ thoái thác hoài, tránh không muốn gần gũi tôi có phải hiềm tôi là một đứa dâm đảng, có tiếng tăm xấu xa và tuổi lớn hơn Sách đệ nhiều phải không?

Vì không tiện làm tổn thương đến lòng tự tôn của ThúyThúy, Độc Cô Sách chần chừ một lát rồi khẽ đáp:

-Về vấn đề tuổi tác hơn kém nhau, thì hai người đã yêu nhau rồi, không bao giờ quản ngại đến điểm đó hết, nên tôi cho vấn đề đó không ảnh hưởng cho lắm.

Thúy Thúy mỉm cười nói tiếp:

-Sách đệ khéo trả lời và còn giữ được sĩ diện cho tôi. Đồng thời khiến tôi nghe xong đã hiểu ngay tâm sự của hiền đệ ra sao, tôi lại hỏi đến vấn đề thứ hai. Có phải Sách đệ đã có bạn gái rất thân rồi phải không?

Đối với vấn đề này Độc Cô Sách chẳng cần giấu giếm làm chi, liền gật đầu đáp:

-Vấn đề này tôi không giấu giếm Thúy tử, thoát tiên tôi có lòng yêu Ôn Băng con gái Ôn Sa, sau ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù Bạch Phát Thánh Mẫu với chị họ của tôi Tạ Dật Tư, đã làm chủ cho phép tôi kết hôn với Mộ Dung Bích.

Thúy Thúy nghe chàng nói như thế ngạc nhiên vô cùng vội trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Sao?Sách đệ đã đính hôn với Mộ Dung Bích rồi ư?Sao Tiêu Anh đang là Bạch Phát Quỷ Mẫu lại biến thành BạchPhát Thánh Mẫu như thế?

Độc Cô Sách bèn kể rõ hết tiền nhân hậu quả cho Thúy Thúy nghe một lượt, thậm chí cả chuyện mình đã giả dạng Linh Thông đạo trưởng gặp gỡ nàng ở Thái Hồ như thế nào cũng nói hết cho Thúy Thúy hay!

Nằm phục ở trong lòng Độc Cô Sách lắng tai nghe, Thúy Thúy nghe xong ngồi dậy vẻ mặt tươi tắn và thủng thẳng nói tiếp:

-Thực là lời chân thành có thể phá tan được sắt đá. Lời nói chân thực của Sách đệ vừa kể, đã làm cho Thúy Thúy cảm động hết sức.

Vì chưa rõ lòng dạ của Thúy Thúy như thế nào, Độc Cô Sách cau mày hỏi:

-Thúy tử đối với tiểu đệ...

Thúy Thúy biết chàng định hỏi gì rồi, vội cười giọng nũng nịu đáp:

-Sách đệ cứ yên tâm, tôi đã tuyên bố là tôi yêu Sách đệ thực!Tôi sẽ cam tâm hy sinh cho Sách đệ hết thủy!Đó không phải là tôi nói suông để lấy lòng với Sách đệ đâu, mà tôi đã dẫn đo suy tính kỹ rồi. Tôi phát hiện giữa tôi với Sách đệ quả thực có một chướng ngại không sao khắc phục nổi, vì thế tôi mới có một quyết định rất sáng suốt!

Độc Cô Sách cau mày lại thở dài một tiếng nhìn Thúy Thúy khẽ hỏi:

-Thúy tỷ có thể nói rõ thêm một chút cho tiểu đệ hiểu không?

-Chướng ngại của chúng ta chính là hai vấn đề vừa rồi tôi hỏi Sách đệ ấy. Đối với hai chướng ngại đó tôi chỉ có thể khắc phục được một nửa, vì tôi chỉ cần Ôn Băng với Mộ Dung Bích hai người bằng lòng, Thúy Thúy này cam tâm làm nàng hầu hay là làm một tình nhân hễ khi nào Sách đệ thích thì gọi tới mà khi nào chán ghét thì đuổi đi ngay.

Độc Cô Sách nghe thấy nàng ta nói như vậy trong lòng rất khó xử hết sức, liền gượng cười khuyên Thúy Thúy rằng:

-Xin Thúy tỷ đừng có nói như thế.

Thúy Thúy xoa tay vừa cười vừa nói tiếp:

-Sách đệ không nên khó chịu như vậy. Không phải tôi nói bóng để chọc tức hiền đệ đâu, đó là tôi nói thật. Giữa đôi ta chỉ có thể khắc phục được một nửa chướng ngại thôi, chứ còn một nửa thì không sao khắc phục được đâu. Vì dù Thúy Thúy tôi có thay tâm đổi tính đến thế nào đi chăng nữa cái tên Lục YULinh nổi tiếng là một thiếu phụ dâm đảng ác độc đã in sâu vào óc các nhân vật giang hồ rồi, không thể nào rửa sạch được nữa. Huống hồ giấc mộng hoang đường ba mươi năm và tuổi xuân đã luống không sao triệu hồi được nữa, thì dù sư phụ của Sách đệ là Đại Bi Tôn Giả có đặc biệt thi ân, cho phép tôi được cải tà quy chính, nhưng Thúy Thúy này quyết không đem tấm thân nhờ bản, một bông hoa tàn nhụy rửa để làm nhục nhã Sách đệ đâu.

Độc Cô Sách là một người hiệp sĩ đa tình trước kia Thúy Thúy đã dùng hết thủ đoạn phong lưu để dẫn chàng vào tròng nhưng không được, chàng vẫn coi nàng là bộ xương người tô son bôi phấn thôi lúc nào cũng hết sức kháng cự, không chịu gần gũi nàng. Bây giờ Thúy Thúy nói rõ hết tâm sự ra việc gì cũng muốn mình hy sinh để giúp cho Độc Cô Sách, thật là nhân trí nghĩa tận. Thấy nàng có cử chỉ và lời lẽ chân tình như vậy, Độc Cô Sách lại cảm thấy mũi lòng hết sức. Chàng không biết bi hay là hận, hai mắt đăm lẹ, cứ nhìn Thúy Thúy rầu rĩ muốn khóc.

Thúy Thúy vội móc túi lấy khăn tay bằng lụa ra, rất nhu mì dịu dàng lau chùi nước mắt cho Độc Cô Sách, nhưng chính nàng cũng đăm lẹ rầu rĩ tiếp:

-Vì tôi mà Sách đệ phải ứa nước mắt, Điền Thúy Thúy này đã cảm thấy rất hài lòng và đã quyết định sau này sẽ làm những gì cho Sách đệ?

-Thúy tử quyết định làm những gì thế?

Thúy Thúy mặt lộ vẻ hớn hở, lớn tiếng đáp:

-Tuy giữa chúng ta có những chướng ngại không sao khắc phục nổi, nhưng sao kết hợp được, nhưng Thúy Thúy này vẫn vui lòng hy sinh hết thảy để hoàn thành tâm nguyện của Sách đệ.

Độc Cô Sách rất cảm động, liền kêu lên:

-Thúy tử!

Thúy Thúy lại mỉm cười nói tiếp:

-Từ sáng ngày mai trở đi, tôi sẽ cùng Sách đệ đi Ly Hồn cốc, cố hết sức cứu Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng ra khỏi ổ ma, và thử xem liệu có thể diệt trừ nỗi vợ chồng Âm Dương Song Ma để Sách đệ khỏi bị hậu hoạ nữa.

Độc Cô Sách thở dài một tiếng trả lời:

-Thúy tử đối xử với tôi tử tế quá.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

-Cứu Ôn Băng thoát nạn rồi, tâm nguyện của tôi chưa hoàn thành. Tôi còn phải đi khắp chân trời góc bể để tìm kiếm Mộ Dung Bích hiện đã cắt tóc đi tu cho hiền đệ nữa.

Độc Cô Sách cau mày lại muốn nói lại thôi.

Thúy Thúy vẫn tươi cười nói tiếp:

-Hiền đệ không nên cảm thấy khó chịu như vậy. Tôi đã sớm nghĩ ra được một kế rất chu đáo cho Sách đệ rồi. Khi cứu Ôn Băng thì tôi ra mặt hợp tác với hiền đệ nhưng đến lúc đi tìm Mộ Dung Bích thì tôi lại núp ở trong bóng tối trợ giúp. Nói tóm lại là cứu Ôn Băng thoát nạn rồi. Thúy tử này sẽ lánh mặt khong gặp hiền đệ nữa để mối tình của hiền đệ với Ôn Băng khỏi bị nứt rạn.

Độc Cô Sách nghe thấy Thúy Thúy nói như vậy nhận thấy nàng ta đối xử với mình như thế thật là chu đáo không thể tưởng tượng được và chàng đoán chắc lúc này trong lòng nàng thể nào cũng đau đớn chua chát. Chàng ôm chặt lấy nàng, muốn an ủi mà không biết nói năng gì khóc mà không có lệ.

Nằm ở trong lòng Độc Cô Sách, Thúy Thúy thở dài nói tiếp:

-Tôi tìm thấy Mộ Dung Bích, nói rõ tất cả các chuyện cho cô ta hay, bảo cô ta phải nên để tóc hoàn tục. Khi cô ta để tóc hoàn tục thì chính là ba nghìn sợi tóc của Thúy Thúy đã bắt đầu rời khỏi cái đầu trần tục này, và chỉ biết ngày đêm làm bạn với ngọn đèn chiếc mõ, quy y trước cửa Phật thôi, cho nên tình duyên của tôi với Sách đệ chỉ có từ lúc này cho tới lúc cứu được Ôn Băng khỏi sào huyệt ma của Hoàn Vũ Cửu Sát thôi.

Độc Cô Sách cảm động vô cùng, ôm chặt nàng vào lòng và suy nghĩ xem làm thế nào đặng báo đền ân tình hồng phúc tri kỷ này.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, rồi nghiêng răng mím môi cởi dần khuy áo của Thúy Thúy.

Thúy Thúy đang nhắm nghiền đôi mắt đắm đuối trong khung cảnh dịu dàng bỗng thấy lạnh liền giật mình đến thót một cái ngòai dậy ngạc nhiên hỏi:

-Sách đệ... làm gì thế?...

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng hổ thẹn đến chân tay cuống quýt, ấp úng đáp:

-Tôi... tôi...

Thúy Thúy sực vỡ nhẽ liền kéo tay chàng mím cười nói tiếp:

-Sách đệ, tôi đã hiểu rồi. Có phải hiền đệ thấy duyên phận của đôi ta không còn bao lâu nên vừa thương hại vừa cảm động mới quên hết cả sự ràng buộc của lễ giáo, để cho tôi được toại nguyện mỗi tương tư và được chút an ủi từ đây cho tới khi đến Ly Hồn cốc phải không?

Độc Cô Sách gật đầu lia lịa, cởi tiếp quần áo nàng nhưng nàng giơ tay lên khẽ vỗ vào vai chàng mấy cái vừa cười vừa nói tiếp:

-Sách đệ không nên làm như thế vội, hãy cứ ôm chặt lấy tôi để tôi được nói nốt câu chuyện với Sách đệ.

Độc Cô Sách đã động đến mối tình, thì lửa dục cũng nổi lên theo, nhưng chàng vẫn phải nghe lời Thúy Thúy, ôm lấy nàng ta, mặt đỏ tai tía, vội hỏi:

-Thúy tỷ nói mau! Còn chuyện gì muốn nói cho tiểu đệ hay nữa?

-Lạ thật! Hồi nãy khi tôi đang trầm luân trong bể dục, thì tôi cảm thấy chỉ có cái trò nam nữ giao hợp với nhau mới là khoái lạc nhất trên đời nhưng từ lúc tôi phá tan hai cánh cửa của Thanh Tâm am đến giờ tính tình của tôi đã thay đổi hẳn, Tôi bỗng cảm thấy những trò mây mưa lạc thú kia không khác gì nhai bã mía vừa nhớ bản vừa xấu ác bằng sao được lúc này đôi ta hiểu nhau, hai trái tim thông cảm với nhau và hai ta cứ lẳng lặng ôm ấp nhau như thế này thật là tao nhã sung sướng biết bao! Sự khoái lạc này càng hưởng thụ càng thấy thú vị nhất là khi tôi đã quyết định hy sinh hết thân để giúp cho người yêu toại nguyện và mưu cầu hạnh phúc cho người yêu đến giũu thì tôi cảm thấy tâm hồn tôi thư thái biết bao, nhân cách của tôi đã tiến tới mức độ cao siêu biết bao! Thực cả lời nói lẫn bút mực cũng không thể nào hình dung nổi sung sướng của tôi lúc này.

-Nhưng Thanh Tâm am chủ chắc thế nào cũng là người trong võ lâm? Có lẽ người không chấp nhận chuyện nhỏ mọn này đâu?

Thúy Thúy lại thở dài một tiếng và cau mày tiếp:

-Chấp nhất hay không là tự am chủ, còn ăn năn không là ở như tôi. Tôi chỉ mong trên thế gian này hết nạn kiếp, đừng để trong lòng còn sự áy náy. Thế nào tôi cũng nghĩ cách giải thích với vị am chủ này mới được.

Độc Cô Sách thấy cửa am tuy bị phá vỡ nhưng bài thơ khắc ở trên cửa vẫn nguyên vẹn. Chàng sực nghĩ ra một kế, liền hỏi Thúy Thúy rằng:

-Thúy tử muốn giải thích cho Thanh Tâm am chủ hay, sao không hoạ một bài thơ lên cánh cửa bị phá vỡ này có hơn không?

Thúy Thúy nghe lời liền đọc lại bài thơ khắc ở trên cửa:

"Một mặt cà sa rũ sạch,
Từ đây dứt bỏ mọi ân tình
Khách tới xin đừng nên gõ cửa,
E làm náo động bản cầu kinh".

Nàng đọc đi đọc lại hai lượt rồi gật đầu đỡ lời.

Thúy Thúy tủm tủm cười, giơ tay đỡ Độc Cô Sách dậy. Hai người lại tiếp tục ôm ấp nhau nhưng lần này họ yêu nhau một cách cao thượng chứ không có một tý gì là nhục dục nhơ bẩn ở trong.

Hai người chỉ sợ không đuổi kịp Dương Thúc Độ với Sở Lục Châu, nên trời mới tảng sáng đã rời khỏi Thanh Tâm am đi Ly Hồn cốc ngay.

Vừa ra tới cửa am. Thúy Thúy bỗng lộ vẻ hổ thẹn, lắc đầu và ngừng bước, Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Có phải Thúy tử đã để quên gì ở trong am chẳng?

Thúy Thúy lắc đầu, giơ tay lên chỉ hai cái cánh cửa bị mình phá tan mà thở dài đáp:

-Sách đệ, nhờ có Thanh Tâm am này, Thúy Thúy mới biết hối cải Thúy Thúy đã trót phá tan hai cánh cửa này cảm thấy rất hổ thẹn với Thanh Tâm am.

Độc Cô Sách cả cười đỡ lời:

-Cửa am đã bị phá như thế thì làm sao mà bỏ cứu được?

Độc Cô Sách nghe Thúy Thúy nói như vậy, biết nàng ta đã ngộ đạo tự trọng sắc dục, nên chàng cũng phải rùng mình lửa dục ở đờn điền cũng tắt ngóm tức thì.

Thúy Thúy là người từng trải nên nhìn vẻ mặt của Độc Cô Sách nàng biết ngay, lửa dục với linh trí ở trong nội tâm của chàng đang giao chiến ra sao. Nàng liền gật đầu, mỉm cười nói tiếp:

-Thế mới phải chứ, Sách đệ muốn cho tôi được an ủi phần nào chỉ ôm nhau như thế cũng đủ lắm rồi hà tất phải vật lộn cấu xé nhau làm chi. Chẳng lẽ Sách đệ còn không biết tâm hồn của Thúy tử lúc này đã trong sạch rồi, bây giờ Thúy Thúy không phải là gái sống trong trường nhục mãi nữa và đang muốn trở nên con người ở Long Hoa hội hay sao?

Độc Cô Sách bỗng nhảy ngay xuống đất quỳ xuống vái lạy. Thúy Thúy cau mày lại hỏi:

-Sách đệ làm gì thế? Chẳng lẽ hiền đệ coi tôi như một tượng đất Nữ Bồ Tát chẳng?

Độc Cô Sách thở dài một tiếng đáp:

-Thúy tử không phải là một pho tượng Bồ Tát mà là một nữ Bồ Tát sống lấy thịt để độ thế, thấy Phật sống mà không vái lạy thì tội lỗi biết bao?

-Kiến nghị này của Sách đệ rất hay để tôi hoạ lại một bài thơ như vậy cũng tạm gọi là nói lại một đôi lời với Thanh Tâm am chủ.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Xin Thúy tử làm thơ ngay đi. Để tiểu đệ xem Thúy tử hoạ như thế nào?

Thúy Thúy hớn hở cười, ngâm vận thần công vào ngón tay khắc luôn bốn câu thơ vào cạnh bài thơ của Thanh Tâm am chủ liền.

Độc Cô Sách đứng cạnh chờ nàng viết xong bốn câu thơ đó, liền lớn tiếng ngâm rằng:

"Thanh Tâm am nội hốt tâm thanh

Năng tuyệt tình thời thị chí tình

Kích phá am môn tuyên diệu chỉ

Hảo giáo tục chế thính kính thanh.

Phỏng dịch:

Thanh Tâm am đó bỗng lòng thanh

Có dứt tình thương mới chí tình

Phá vỡ cửa am yêu ý đạo

Để cho kẻ tục được nghe kinh".

Độc Cô Sách ngâm xong khen ngợi vô cùng, gật đầu tỏ dài nói tiếp:

-Thúy tử thật là thông minh tuyệt thế, khiến tiểu đệ kính phục vô cùng. Câu "kích phá am môn tuyên diệu chỉ, Hảo giáo tục chế thính kính thanh" lại còn sâu sắc hơn hai câu nguyên thơ của Thanh Tâm am chủ là "du khách đáo ôn thiên mạc khấu, Hưu kinh muôn nội phủng kính thanh" nhiều, và thiền lý cũng cao hơn một mức.

Thúy Thúy thấy Độc Cô Sách khen mình như vậy liền tủm tủm cười. Lúc này mặt trời mới mọc, ánh nắng dịu dàng vừa chiếu đúng vào bộ mặt sáng sủa và nghiêm trang của nàng trông thật giống hệt một vị Bồ Tát độ thế.

Hai người rời khỏi Thanh Tâm am tất nhiên là đi Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân ngay. Nhưng hai người vừa vào tới khu vực của núi Dã Nhân đã phát giác Ôn Băng bị lọt vào tay Thúc Độ và đang bị Thúc Độ làm nhục.

Tại sao Ôn Băng lại rời khỏi Ly Hồn cốc? Tại sao nàng lại bị lọt vào tay Dương Thúc Độ? Ly Hồn cốc đã bị Âm Dương Song Ma phá khuấy như thế nào?

Muốn giải đáp ba vấn đề đó, chúng tay hãy tạm gác chuyện của Độc Cô Sách với Điền Thúy Thúy sang một bên. Và hãy nói từ lúc Sở Lục Châu rời khỏi núi La Phù trước.

Khi tới núi La Phù, Lục Châu gặp ngay Thúy Thúy với Độc Cô Sách, nghe thấy Thúy Thúy nói Dương Thúc Độ đã đi Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân rồi. Y thị nóng lòng đi cứu viện cho chồng, nên vội vàng rời khỏi núi La Phù. Y thị chỉ muốn hai

vai mọc cánh bay tới núi Dã Nhân ngay, để giết chết Giang Tử kỳ với Đinh Ngọc Sương mới nguôi được cơn thù hận kia.

Ngờ đâu y thị vừa đi tới đỉnh Vân Nam đã gặp ngay Đinh Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh.

Sở Lục Châu đang đi ở trên đỉnh núi, Đinh Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh lại đi ở con đường cách dưới chỗ Lục Châu chừng ba trượng. Cả ba người cùng đi về một hướng là núi Dã Nhân.

Lục Châu thấy tung tích kẻ địch trước mắt trong lòng mừng rỡ vô cùng muốn phi t hân nhảy xuống tấn công kẻ thù ngay. Nhưng y thị nghĩ lại nhận thấy tình hình hơi khác với lời nói của Thúy Thúy. Vì theo Thúy Thúy nói đáng lẽ Đinh Ngọc Sương đi cùng với Giang Tử Kỳ mới phải sao bây giờ y thị lại đi với Uất Trì Cảnh như thế?

Chỉ vì sự hoài nghi ấy mà Lục Châu không dám ra tay tấn công vội. Vả lại đằng nào y thị đi ở trên cao vẫn chiếm lợi thế hơn, lúc nào ra tay chả được nên y thị mới quyết định hãy theo dò xét trước rồi tính sau.

Lúc ấy Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh đang đi bỗng mỗi mệt và thấy chỗ đó phong cảnh khá đẹp nên hai người liền ngồi xuống tạm nghỉ một lát.

Lục Châu liền len lén đi tới sau một tảng đá khá lớn núp ở đó để lắng tai nghe lỏm.

Phần vì công lực của Lục Châu thâm hậu hơn Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh hai người, phần thứ hai vì chỗ đó có gió mạnh, cảnh lại bị thổi kêu ào ào nên hai ma đầu của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát mới không hay chỗ đằng sau cách hai người hơn trượng lại đang có người ẩn núp nghe lỏm.

Thoạt tiên Đinh Ngọc Sương thở dài một tiếng, rồi gượng cười nói với Uất Trì Cảnh rằng:

-Uất Trì tam ca, chuyến đi xa này của chúng ta quả thật quá bất lợi, không những đã kết thù với Điền Thúy Thúy không tìm thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu thì chớ. Trái lại ở trên núi Mã Tích trong Thái Hồ, Giang Tử Kỳ lục đệ lại còn bị toi mạng nữa.

Có lẽ số mạng của Ngọc Sương chưa tận nên y thị đột nhiên thốt ra mấy lời than thở ấy, tuy do sự vô tâm mà nói ra, nhưng y thị đã làm cho Lục Châu chứng minh được lời nói của Thúy Thúy là giả dối.

Lục Châu nghe nói cả kinh, nghĩ bụng:

"Giang Tử Kỳ đã chết ở Thái Hồ, thì làm sao đến được núi La Phù ám hại chông ta?"

Phàm cái thế ma đầu, tên nào cũng thông minh hơn người, Lục Châu chỉ hơi suy nghĩ một chút, đã vỡ nhẽ ngay lời nói của Thúy Thúy toàn là bịa đặt giả dối hết.

Y thị đã vỡ nhẽ nên không muốn ở lại nghe những lời lẽ không liên can gì đến mình mà vội quay ngay trở về núi La Phù.

Sở dĩ Lục Châu nóng lòng trở về La Phù như thế không phải là tức hận Thúy Thúy lừa dối mình mà quay về kiếm nàng ta để trả thù đâu, y thị quay trở về La Phù là vì lo âu chồng của y thị bị nguy hiểm đấy thôi.

Vì Lục Châu suy tính, phát giác lời nói của Thúy Thúy có liên can đến Hoàn Vũ Cửu Sát tuy là lời bịa đặt giả dối, nhưng còn nàng ta nói đã gặp chồng mình với Độc Cô Sách rồi thì là sự thật. Bằng không nàng ta biết sao được cuộc hẹn ước hồi mười sáu tháng tám ở trên Lãnh Vân Phong như thế?

Lục Châu còn biết chồng mình là người hiếu sắc, y thị lại thấy Thúy Thúy đẹp như vậy thì không nghi ngờ và ghen tuông sao được, nên y thị sợ chồng mình bị nàng ta cướp mất nên mới phải trở về núi La Phù.

Còn Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh ngồi ở đó nghĩ ngợi, thấy Ngọc Sương than thở như vậy Uất Trì Cảnh liền đỡ lời:

-Đinh ngũ muội, tuy chúng ta thất bại vì việc Bạch Phát Quỷ Mẫu với Điền Thúy Thúy nhưng chúng ta lại thành công được việc khác. Đó là khi qua Miêu Cương ở Quý Châu chúng ta lại may mắn gặp gỡ được Xích Phát chân nhân với Bích Hoa công chúa hai người đều có công lực rất cao và được hai người ấy vui lòng nhận lời nhập bọn với chúng ta. Kể như thế, chuyến đi này của chúng ta vẫn không phải là thất bại hoàn toàn.

Ngọc Sương cau mày lại đỡ lời:

-Vẫn biết Xích Phát chân nhân với Bích Hoa công chúa mỗi người có một tuyệt kỹ độc đáo riêng, về mặt công lực họ cũng không kém gì Bạch Phát Quỷ Mẫu và Điền Thúy Thúy thực nhưng Giang Lục đệ thì toi mạng! Chúng ta thêm hai bớt một, về phương diện tăng cường thực lực để cho đủ số của chúng ta vẫn còn kém xa.

Vì biết Ngọc Sương có tư tình riêng với Tử Kỳ, Uất Trì Cảnh liền an ủi y thị rằng:

-Người đã chết không sống lại được, Ngũ muội đừng có vì việc của lục đệ mà quá đau lòng như thế! Chúng ta còn phải vội về Ly Hồn cốc xử trí Ngọc Thi Ôn Băng, đã hoá danh làm Lư San để Chúc nhị ca các người khỏi sợ bị nó ám hại ngầm.

Ngọc Sương đứng dậy cùng Uất Trì Cảnh quay về núi Dã Nhân cười khẩy nói tiếp:

-Chúng ta nên nhớ, Chúc nhị ca công lực cao siêu biết bao, cơ trí lợi hại vô cùng. Hơn nữa, Ngọc Thi Ôn Băng chỉ có một mình ở sâu trong hành dinh của chúng ta.

-Ngũ muội định sẽ xử trí Ôn Băng bằng cách nào?

Ngọc Sương hậm hực cười gằn một hồi đáp:

-Tiểu muội muốn Ngọc Thi biến thành huyết thi, lột da nó ra viết tên nó lại, rồi treo ở trên vách đá chỗ cốc khẩu của Ly Hồn cốc!

Hai hung ma tuyệt thế vừa bàn cách dùng thủ đoạn ác độc để xử trí Ôn Băng vừa quay trở về núi Dã Nhân, nhưng chúng có ngờ đâu Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ đang theo dõi chúng.

Thì ra từ khi Thúc Độ nghe lời dối trá của Thúy Thúy rồi trong lòng chỉ lo âu cho vợ mình đơn thương độc mã đi sâu vào trong hang hùm, nên y vội giở hết tốc độ khinh công ra đuổi theo vợ.

Khi đến tỉnh Vân Nam, vẫn không thấy tung tích Lục Châu đâu y lại càng nóng lòng sốt ruột thêm. Nhưng y có ngờ đâu Âm Ma đã quay trở về La Phù, chỉ sai một ly là hai người đã gặp nhau ở giữa đường mà lại hoá ra không gặp.

Khi đuổi theo vào tới khu núi Dã Nhân thì Thúc Độ mới phát hiện ra tung tích của Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương.

Vì y thấy người đi cùng với Ngọc Sương là Uất Trì Cảnh chứ không phải là Giang Tử Kỳ khác hẳn với lời nói của Thúy Thúy nên y cũng sinh nghi mà ngấm ngầm theo sau để nghe trộm. Y cũng nhận thấy lời nói của Thúy Thúy sai với sự thật.

Nhưng nhận thấy mình đã tới khu núi Dã Nhân rồi, thì tiện thể tiến thẳng vào trong Ly Hồn cốc để xem lần thứ hai Hoàn Vũ Cửu Sát tái xuất, thế lực mạnh như thế nào mà chúng dám chuẩn bị tổ chức Thiên Nam đại hội, tranh cướp bá nghiệp với các đại môn phái trong võ lâm? Và còn thách thức Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ tới dự hội để trả mối thù năm xưa.

Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương về tới Ly Hồn cốc, thì vừa gặp Chúc Thiếu Khoan, Diệu Nhượng, Tô Báo Văn với Ôn Băng hoá danh làm Lư San đang nhậu nhẹt với nhau.

Quả đúng như Ngọc Sương đã ước đoán, tuy Ôn Băng trà trộn vào trong trọng địa của ổ ma, nhưng không dám làm gì hết. Nàng đã nhiều lần định thừa cơ hành thích Chúc Thiếu Khoan, tên ma đầu có nhiều mưu kế và võ công cao nhất trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát nhưng vì Thiếu Khoan giáo hoạt như hồ ly, đề phòng lại rất nghiêm ngặt, nên nàng không sao có dịp hạ thủ được.

Cho đến lúc này Ôn Băng thấy hai chân tê liệt của Thiếu Khoan đã bắt đầu cử động và sắp đi lại được, nàng càng rầu rĩ thêm.

Nàng không có cách gì hạ thủ, thì tất nhiên phải muốn thoát thân, nhưng nàng không có cơ gì để ra khỏi nơi đó được nên đành cứ suốt ngày ở trong Ly Hồn cốc chuyện trò nhậu nhẹt với bọn âm đầu đồng thời lại luôn luôn phải đề phòng Tô Báo Văn, một tên đại thâm tà, vẫn thường có cử chỉ định uy hiếp nàng.

Dưới tình thế ấy nàng không lo sao được, nàng càng lo âu bao nhiêu, người càng gầy đi bấy nhiêu, râu rĩ bao nhiêu thì bộ da đã uống "Trì tinh linh dịch" lại càng trắng nhợt bấy nhiêu.

Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương vừa về tới Ly Hồn cốc, Ôn Bằng đã đứng dậy nghênh đón mỉm cười hỏi:

-Sao ngũ tử lại về nhanh như thế, đã tìm thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu và dụ được y thị nhập bọn chưa?

Ngọc Sương thấy sắc mặt của Ôn Bằng nhợt nhạt như không có sắc máu, da dẻ khác hẳn người thường trong lòng càng tức giận thêm, nhưng vẫn phải mỉm cười đáp:

-San muội, Bạch Phát Quỷ mẫu Tiêu Anh đã nhận lời gia minh....

Ôn Bằng nghe thấy Ngọc Sương nói Bạch Phát Quỷ Mẫu đã nhận lời nhập bọn, thấy mình đã sắp có hy vọng trả được thù mừng rỡ khôn tả, vừa cười vừa nói tiếp:

-Đình ngũ tử...

Ngờ đâu nàng vừa nói được ba chữ đó thì Ngọc Sương đã ngắt lời và vẫy tay gọi nàng lại gần rồi nói:

-San muội lại đây, tôi còn có sự bí mật này nói cho San muội hay, chắc San muội thế nào cũng mừng rỡ lắm!

Tội nghiệp cho Ôn Bằng có ngờ đâu phi tai quỷ hoạ tới nơi, liền thủng thảng đi tới trước mặt Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

-Ngũ tử định cho tiểu muội nghe chuyện bí mật quan trọng gì thế?

Ngọc Sương làm ra vẻ chị em cách biệt lâu ngày mới gặp lại nhau, hết sức thân thiện một mặt nắm lấy hai tay của Ôn Bằng một mặt mỉm cười hỏi:

-Bằng muội là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần đoán qua một cái là hiểu hết ngay.

Y thị một mặt nói chuyện với Ôn Bằng, một mặt đưa mắt ra hiệu cho Uất Trì Cảnh.

Uất Trì Cảnh hiểu ý gật đầu, nhân lúc Ôn Bằng đang suy nghĩ sự bí mật của Ngọc Sương định nói với mình thì y đã nhanh tay điểm vào huyệt tê ở sau lưng nàng.

Uất Trì Cảnh đã đột ngột ra tay tấn công, Ôn Bằng vừa không đề phòng, hai tay bị Ngọc Sương nắm chặt thì làm sao mà tránh nổi?

Uất Trì Cảnh vừa tấn công, Ngọc Sương đã vận sức vào mười ngón tay, nắm chặt lấy hai nơi mạch môn ở hai cổ tay của Ôn Bằng luôn.

Lúc ấy Ôn Bằng mới biết là nguy tai, chưa kịp nghĩ ra cách đối phó, thì yếu huyệt tê ở sau lưng đã bị Uất Trì Cảnh điểm trúng.

Tô Báo Văn vẫn say mê sắc đẹp của Ôn Bằng, thấy thế liền ngạc nhiên hỏi:

-Uất Trì tam ca với Đình Ngũ tử định làm gì thế?

Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương chưa kịp trả lời, thì Thiếu Khoan đã cười khẩy nói trước:

-Chả lẽ Tô Báo đệ vẫn còn chưa nhận xét ra hay sao? Lư San không phải là thực tâm gia minh với chúng ta đâu, có lẽ y thị hoá danh trà trộn vào Ly Hồn cốc để làm gian tế cũng nên.

Ngọc Sương đặt Ôn Băng nằm xuống đất, rồi mỉm cười khen ngợi Thiếu Khoan rằng:

-Chúc nhị ca sành sỏi thực! Con nhỏ này là Ngọc Thi Ôn Băng, chứ không phải là Lư San gì đâu. Nó rất gần gũi với các người chưởng môn của các phái Điểm Thương, Võ Đang Thiếu Lâm, Không Động cùng Lăng Tiêu bang chủ của Trúc Chi Bang, với Hận Thiên ông Công Dương Thọ các người. Hình như có cảm tình sâu sắc với những người đó.

Thiếu Khoan đang ngồi ở chiếc xa bỗng đứng thẳng ngồi dậy và chỉ vào Ôn Băng gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:

-Mỗ đã nghi ngờ nó từ lâu nhưng không có bằng chứng cụ thể nên mới chưa xử trí nó ngay.

Ngọc Sương thấy thiếu Khoan đã đứng dậy được, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ hỏi:

-Nhị ca đã khỏi rồi đấy ư?

Thiếu Khoan tiến lên hai bước, nhằm người Ôn Băng điểm thêm mấy ngón tay nữa, rồi mới mỉm cười nói tiếp:

-Một mặt ngu huynh cứ tiếp tục tu luyện môn Thiên Ma huyết khuyết thần công, một mặt lại nhờ được Diệu tứ tìm ra linh dược gắng sức cứu chữa, không những đã có thể đứng dậy được, mà còn có thể đi được như trước nữa. Nhưng ngu huynh vẫn giả bộ như chưa khỏi, để ngắm ngầm xem xét con nhỏ này định tới đây làm gì?

Uất Trì Cảnh vừa cười vừa hỏi:

-Thế nhị ca có thấy hành động gì bất lợi cho chúng ta không?

Thiếu Khoan lắc đầu đáp:

-Nó cũng chu đáo lắm, không thấy nó hành động gì khả nghi cả. Hơn nữa Tô Báo đệ lại mê man sắc đẹp của nó, lúc nào cũng săn sóc nó rất ân cần, nên trước khi chưa có bằng chứng cụ thể nào, ngu huynh không tiện ra tay xử lý.

Báo Văn nghe nói có vẻ hổ thẹn và ngượng nghịu vô cùng.

Ngọc Sương nghe thấy thế mỉm cười nói:

-Nếu bát đệ ưa mỹ sắc của Ôn Băng, thì ngu tử hãy để cho bát đệ hưởng thụ một phần đã rồi mới lột da nó treo ở ngoài cốc khẩu, để cảnh cáo những kẻ khác. Từ giờ trở đi đừng có liều lĩnh mà định trà trộn vào Ly Hồn cốc này phá khuấy nữa.

Thiếu Khoan gật đầu vừa cười vừa xen lời nói:

-Cách cư xử của ngũ muội rất hợp lòng củ ngu huynh bây giờ hãy giao cho Tô bát đệ đem nó về phòng hưởng thụ hai ngày đã, rồi lột da nó cảnh cáo các tên khác.

Báo Văn nghe nói được hưởng thụ hạnh phúc hai ngày với Ôn Băng trong lòng mừng rỡ khôn tả, liền đến định ẵm Ôn Băng đem đi.

Ngờ đâu Uất Trì Cảnh lại không biết điều chút nào vội xoa tay bảo y rằng:

-Bát đệ, chẳng nào nó cũng là người của hiền đệ rồi, thì dù có mang chậm một chút đã sao nào. Bây giờ chúng ta hãy nên hỏi nó hoá danh trà trộn vào trong Ly Hồn cốc này để làm gì đã?

Tuy trong lòng bất mãn, nhưng thấy lời nói của Uất Trì Cảnh rất có lý, Báo Văn đành phải gượng cười dừng chân lại.

Thiếu Khoan nghe nói liền bảo Uất Trì Cảnh rằng:

-Uất Trì tam đệ muốn hỏi Ôn Băng cứ việc giải yếu huyết tê của nó mà hỏi, vì ngu huynh đã dùng Thiên Ma bí thủ kiềm chế ba nơi kinh mạch của nó rồi, không sợ nó đào tẩu thoát nữa.

Uất Trì Cảnh biết "Thiên Ma chế mạch" thủ pháp của Thiếu Khoan tinh diệu tuyệt luân nên y liền nghe lời giải luôn yếu huyết tê cho Ôn Băng tức thì.

Ôn Băng từ từ lai tỉnh, thấy Ngọc Sương đang giận dữ nhìn mình, mới biết cơ mưu của mình đã bại lộ và đã bị bọn ma đầu hung ác biết rõ bộ mặt thực của mình rồi.

Ở trong Ly Hồn cốc nàng đã được trông thấy Chúc Thiếu Khoan đối xử với kẻ địch thảm khốc, nàng lại nghĩ tới Tô Báo Văn say mê sắc đẹp của mình như thế nào, như vậy sau này cảnh ngộ của mình sẽ không tưởng tượng được.

Ôn Băng nghĩ tới đó không còn can đảm tiếp tục sống nữa, nàng liền nghiêng rầu mím môi muốn nghênh tỵ chân khí để bế huyết tự tử.

Ngờ đâu nàng vừa vận công lên thì mới hay võ công của mình đã hoàn toàn mất hết không khác gì là người thường vậy.

Đình Ngọc Sương cười khẩy, lầm lỳ nói:

-Ôn Băng, người muốn tự tử phải không? Nhưng nếu ta không bằng lòng để cho người chết thì vua Diêm Vương có muốn câu hồn của người cũng không dám sai quỷ sứ đến.

Ôn Băng trợn ngược đôi lông mày lên, đang định quát mắng thì Ngọc Sương lại cười khẩy nói tiếp:

-Võ công của người đã bị Chúc nhị ca của ta dùng "Thiên Ma chế mạch thủ pháp" phá mất rồi, bây giờ người nếm thêm một chút mùi nhục nhã, dù có xuống đến dưới âm ty vẫn còn hổ thẹn đến mặt đỏ bừng.

Lời nói này của Ngọc Sương quả thực công hiệu. Ôn Băng nghe thấy cũng phải sồn lòng rợn tóc gáy, mà cau mày lại đáp:

-Đinh Ngọc Sương, người muốn hỏi gì thì hỏi mau lên. Ôn Bằng này sẽ nói thực cho người hay. Nhưng hỏi xong, người phải để cho ta giải thoát một cách nhanh nhẩu mới được.

Ngọc Sương cười khẩy đáp:

-Người muốn chết nhanh nhẩu thì dễ lắm nhưng phải nói thực cho ta biết tại sao người lại hoá danh làm Lư San để trà trộn vào trong Ly Hồn cốc làm gì?

Vì không biết đối phương biết bao nhiêu sự bí mật của mình, nên Ôn Bằng không dám trả lời bừa, cứ theo đúng sự thật mà nói rằng:

-Vì Bạch Phát Quỷ Mẫu là kẻ thù giết mẹ của ta, ta đã tìm kiếm mãi mà vẫn không thấy y thị đâu hết không sao hạ thủ được nên mới nghĩ để các người hện y thị đến Ly Hồn cốc, rồi ta sẽ thừa cơ trả lại mối thù ấy.

Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh ở giữa đường ngẫu nhiên may mắn gặp Lăng Tiêu bang chủ của Trúc Chi bang, nên đã nghe lỏm được Lăng Tiêu nói những chuyện của Ôn Bằng. Bây giờ y thị thấy Ôn Bằng trả lời cũng đúng như thế, liền gật đầu nói tiếp:

-Thế người có liên can gì với tặc đạo Linh Thông đã giết chết Giang Tử Kỳ của chúng ta?

Ôn Bằng biết chuyện Độc Cô Sách giả dạng Linh Thông đạo trưởng đã bị vạch trần ở trong Ly Hồn cốc này rồi, nên nàng cũng chẳng cần giấu giếm gì hết liền đáp:

-Linh Thông đạo trưởng ấy không phải là đệ tử của Tam Thanh đâu, đó chính là Độc Cô Sách đệ tử duy nhất của Đại Bi Tôn Giả giả dạng đấy.

Nghe tới đó Thiếu Khoan bỗng xen lời hỏi:

-Thế người có liên can gì với Độc Cô Sách ấy không?

Lúc ấy đã không muốn sống, chỉ muốn được chết ngay cho rảnh, Ôn Bằng lại thấy Tô Báo Văn đang hau háu nhìn mình một cách rất thèm thuồng, nên nàng muốn chọc tức tên đó để y nổi ghen, đột nhiên ra tay giết mình cho sớm được giải thoát. Vì vậy, nàng liền trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng đáp:

-Độc Cô Sách với tôi hai người ý hợp tâm đầu và đã thề thốt với nhau, sau này thế nào cũng kết làm vợ chồng.

Quả nhiên Báo Văn thấy nói vậy lửa ghen bốc lên bùng bùng.

Ôn Bằng thấy thế đang mừng thầm, cho là kế của mình đã có công hiệu thì Ngọc Sương lại cười khẩy hỏi Thiếu Khoan:

-Khoan nhị ca còn muốn hỏi gì nữa không?

Thiếu Khoan lắc đầu đáp:

-Y thị trả lời một cách nhanh nhẩu như vậy khỏi cần phải hỏi thêm nữa.

Ngọc Sương cười khẩy nói tiếp:

-Nếu nhị ca không hỏi nữa, thì tiểu muội sẽ thi hành lời hứa với y thị.

Ôn Bằng xen lời hỏi:

-Đinh Ngọc Sương, ta đã phải trả lời thành thực với người rồi, vậy người phải để cho ta chết nhanh nhẩu mới được?

Nhất thời tức giận quá đỗi, quên cả võ công của mình đã mất mát, Ôn Bằng hét lớn một tiếng, chạy sỏ lại tấn công Ngọc Sương luôn.

Thuận tay phản công luôn một chưởng đánh Ôn Bằng té lăn ra đất, Ngọc Sương cười khanh khách trông rất đậm đấng, rồi vừa cười vừa nói với Báo Văn rằng:

-Tô bát đệ hãy ẵm y thị sung sướng một phen, nhưng sáng sớm ngày kia phải trao trả nó cho tử tử để tử tử lột da nó trả thù cho Giang lục ca của hiền đệ.

Tuy Báo Văn thấy Ngọc Sương cho phép mình được âu yếm với Ôn Bằng hai ngày, nhưng y nhận thấy ít ỏi, không tiện lên tiếng yêu cầu thêm, đành phải ẵm Ôn Bằng đi trước, rồi nhờ Diệu Nhượng nói hộ với Thiếu Khoan và Ngọc Sương cho mình được hưởng thêm vài ngày lạc thú nữa.

Báo Văn vừa ẵm Ôn Bằng lên, đang định đi vào thạch thất thì trên không đã có tiếng cười như điên như khùng nói vọng xuống:

-Cách biệt ba mươi năm không biết Chúc Thiếu Khoan các người có còn nhận ra được bạn cũ này không?

Tiếng cười đó vừa lớn vừa hùng mạnh, không khác gì trăm vạn cái trống cùng kêu một lúc ở trên không giáng xuống, hiển nhiên người đó muốn khoe khoang nội lực, nên mới dùng "Tiên Thiên cương khí" hoá thành tiếng cười đồn xuống làm chấn động Ly Hồn cốc.

Mấy anh em của Hoàn Vũ Cửu Sát nghe tiếng cười đó đều giật mình kinh hoảng. Người trong nghề chỉ thoáng nghe qua một cái cũng đủ biết tài ba của nhau tới mức nào ngay, chúng nhận thấy công lực của người đó chỉ trừ có Chúc Thiếu Khoan là có thể so sánh được thôi còn các người khác không sao bì kịp được.

Nhất là câu nói cách biệt đã ba mươi năm làm cho quần sát càng cau mày thêm, tên nào tên nấy đều ngửng đầu nhìn lên trên không. Chúng lại tưởng Đại Bi TônGiả, hay là Tam Kỳ Vũ Sĩ đã tới.

Lúc ấy trên cao chừng hai mươi trượng bỗng có một điểm nhỏ xuất hiện nhanh nhẹn tuyệt luân đang phi thẳng xuống.

Trên cao như thế mà có thể lặn không phi xuống được thì đủ thấy công lực của người đó thâm hậu đến như thế nào và can đảm biết bao. Nên cả Thiếu Khoan cũng phải kinh hãi thâm.

Điểm sao đó khi rớt xuống tới chỗ cách mặt đất chừng mười trượng thì bỗng ngừng lại và ở trên không luôn.

Lúc bấy giờ quần tà ở dưới đáy thung lũng mới trông thấy rõ người đó là một ông già mặc áo bào đỏ, tay cầm một cây mây dài chừng mười trượng.

Cây mây dài chỉ xuống tới đó là hết nên ông già mặc áo bào đỏ mới ngừng ngay ở trên không. Tiếp theo đó, ông già nọ bỗng buông tay nhảy từ chỗ trên cao hơn mười trượng ấy nhẹ nhàng nhảy xuống.

Thiếu Khoan là người có công lực thâm hậu nhất trong quần sát, mắt của y sắc bén hơn nhận ngay ra ông già áo đỏ là ai rồi, y thất kinh kêu "ủa" một tiếng và ngẩn người ra.

Chờ ông già áo đỏ xuống tới mặt đất cả bọn mới trông thấy rõ và lúc ấy chúng mới cả kinh, Uất Trì Cảnh với vẻ mặt rất kinh ngạc lên tiếng trước.

- Tưởng là ai, không ngờ lại là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ huynh.

Thúc Độ cười ha hả đáp:

- Uất Trì tiên ông anh em Hoàn Vũ Cửu Sát các người tái xuất giang hồ, định tổ chức Thiên Nam đại hội muốn xưng hùng xưng bá trong giới võ lâm và cũng đang là lúc rất gay go nhất của các người, thì các người còn nhớ sao được lão quái vật hầu như bị người đời lãng quên này rồi?

Nói về oai vọng và công lực của Âm Dương Song Ma năm xưa, vẫn cao hơn Hoàn Vũ Cửu Sát, hồng hồ tung tích của Song Ma xưa nay vẫn có tiếng là hai vợ chồng không bao giờ rời nhau nửa bước. Nhất là cái áo Thất Nhu huyết ảnh y của Sở Lục Châu lại là thứ hung khí lợi hại, khiến ai ai cũng phải kinh hoàng. Vì vậy mà Thiếu Khoan không dám kiêu ngạo, thủng thẳng lên tiếng chấp tay chào và vười cười vừa đáp:

- Dương huynh đã ẩn dật ba mươi năm trời mà phong thái vẫn như cũ, đủ thấy công lực của huynh đã luyện được tới mức xuất thần nhập hoá rồi, khiến anh em Thiếu Khoan rất lấy làm kính phục. Còn tôn phu nhân Sở đại tỷ đâu?

Thúc Độ cũng biết trong Âm Dương Song Ma, vì Lục Châu có cái áo Huyết ảnh y, Huyết ảnh thần trâm ở trên áo oai lực quá mạnh nên tên tuổi của vợ mình vẫn được người đời coi trọng hơn mình. Y thấy Thiếu Khoan hỏi như thế, liền nghĩ bụng:

"Bây giờ ta đã vào trong hang hùm, hà tất phải nói thật cho chúng hay làm gì"

Nghĩ đoạn, y liền chỉ tay lên phía trên một cái, rồi chấp tay đáp lễ và mỉm cười trả lời:

- Nội nhân hiện đang ở trên cốc, chỉ có một mình Thúc Độ xuống đây hỏi thăm chư huynh thôi.

Thoạt tiên thấy Thúc Độ tới một cách đột ngột. Thiếu Khoan có vẻ hơi kinh hoảng, sau thấy đối phương không có vẻ gì là ác ý hết, lời lẽ lại rất nhu hoà, nên y mỉm cười hỏi tiếp:

- Tôn phu nhân đã ở trên sơn cốc, chắc Dương huynh không thể ở lại lâu được, Thiếu Khoan cũng khỏi cần phải bảo người làm tiệc để khoản đãi huynh nữa. Chẳng hay huynh đột nhiên giáng lâm như vậy có việc gì thế?

Thúc Độ vừa cười vừa trả lời:

-Lão phu nghe nói chư huynh định tổ chức Thiên Nam đại hội, tái chấn chỉnh lại hùng phong năm xưa, để thách thức với Đại Bi Tôn Giả và Nam Môn lão đạo, mong trả được mối thù cũ. Cho nên lão phu mới đặc biệt tới đây, để xem thế lực của các bạn cũ võ lâm đã mạnh như thế nào.

Thiếu Khoan lắc đầu cười nhẹ đỡ lời:

-Dương huynh, cổ nhân vẫn thường nói:"Trước mặt chân nhân đừng có nói dối, nếu huynh chỉ vì việc đó mà tới, thì việc gì tôn phu nhân Sở đại tỷ lại không cùng huynh xuống đây tương kiến với anh em mỗ một thể. Hà tất phải ở trên sơn cốc để làm tiếp ứng như thế làm chi?

Thúc Độ cười ha hả nói tiếp:

-Cách biệt lâu năm, không ngờ đầu óc của Chưc Thiếu Khoan lại cao minh đến như thế, không bỏ sót một ly một tý gì hết, đủ thấy Chưc Thiên Tôn đã lợi hại như thế nào.

Đoán chắc đối phương thể nào cũng có ý định khác, Thiếu Khoan lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Tiểu đệ không dám nhận lời khen ngợi của huynh như thế. Tuy biết Dương huynh thể nào cũng có việc gì nên mới giáng lâm Ly Hồn cốc này, mà tiểu đệ rất ngu xuẩn vẫn không làm sao đoán ra được?

Vừa rồi ở trên đỉnh sơn cốc, dùng công lực "Thiên nhi thông"Thúc Độ đã nghe rõ hết lời nói của anh em Thiếu Khoan ở dưới sơn cốc rồi, nên y liền giơ tay chỉ Ôn Băng đang nằm ở trong lòng Báo Vãn mà đáp:

-Chưc Thiên Tôn đã hỏi tới, Thúc Độ đành phải nói rõ sự thực cho Chưc huynh hay. Vợ chồng lão phu tới đây cũng chỉ vì con nhỏ này mà nên.

Thiếu Khoan ngạc nhiên cau mày lại hỏi:

-Chả lẽ Ôn Băng lại có họ hàng bà con gì với Dương huynh chẳng?

Thúc Độ lắc đầu:

-Chưc Thiên Tôn đoán lầm rồi, y thị có mối thù rất lớn với lão phu thì đúng hơn.

Thiếu Khoan càng không hiểu thêm, cau mày lại hỏi tiếp:

-Chẳng hay Dương huynh có thể cho đệ biết rõ nguyên nhân không?

Thúc Độ nghiêng răng mỉm môi đáp:

-Con nhỏ này là người yêu của Độc Cô Sách mà Độc Cô Sách lại là kẻ đã giết Dương Tiểu Đào con gái cưng của lão phu.

Lúc ấy mới vỡ nhẽ, Thiếu Khoan liền kêu"ồ" một tiếng nói:

-Dương huynh có thù với Ôn Băng như vậy, chẳng hay huynh có thể nán lại để hai ngày sau trở lại Ly Hồn cốc. Lúc ấy chúng tôi sẽ lột da y thị để trả thù tuyệt hận cho huynh với đại tẩu có hơn không?

Đã có ý định khác, nên Thúc Độ nghe Báo Vãn nói xong, liền mỉm cười đáp:

-Ý kiến của huynh tuy hay thực, nhưng nội tử tính nóng như lửa, và nhận thấy chỉ có hai ta đích tay giết chết con nhỏ này, thì mới có thể giải mối thù ấy được phần nào thôi.

Báo Văn có vẻ không vui nói tiếp:

-Theo lời Dương huynh, chẳng lẽ chúng tôi thế nào cũng phải trao Ôn Băng cho huynh đem đi ngay mới được hay sao?

Thúc Độ trợn ngược đôi lông mày lên lạnh lùng đáp:

-Thúc Độ biết Tô huynh đã coi Ôn Băng như một miếng mồi rất ngon lành, không khi nào lại nỡ để cho lão phu đem đi đâu. Nhưng chúng ta đã quen biết nhau lâu năm rồi, nếu đây cứ thẳng thắn mà nói với nhau thì hơn. Vợ chồng Thúc Độ đã tái xuất giang hồ thì thế nào cũng dự Thiên Nam đại hội, các vị thử suy tính xem, muốn làm bạn với vợ chồng lão phu, hay muốn là kẻ thù địch.

Mấy lời này của y vừa mềm dẻo lạ vừa cứng rắn, không khác gì đã cảnh cáo ngầm bọn Thiếu Khoan các người, nếu ngày hôm nay các người trao Ôn Băng cho y đem đi thì đến ngày Thiên Nam đại hội, Âm Dương Song Ma sẽ đứng về phe của Hoàn Vũ Cửu Sát. Bằng không sẽ là kẻ địch của bọn chúng.

Thúc Độ nói xong, Thiếu Khoan ngẫm nghĩ giây lát liền bảo Báo Văn rằng:

-Tô bát đệ, hãy trao Ôn Băng cho Dương huynh đem đi.

Báo Văn nghe nói rùng mình đến thót một cái, vội lui về sau nửa bước, lớn tiếng hỏi:

-Chúc nhị ca...

Xưa nay tuy không để cho Báo Văn nói tiếp, Thiếu Khoan mỉm cười an ủi rằng:

-Sự lạc thú hai ngày có khác gì là một đám mây mưa bay thoáng qua không. Mối thù của con gái cũng bị giết của Dương huynh mới là đau đớn thực sự. Bát đệ cứ trao Ôn Băng cho Dương huynh, để vợ chồng Dương huynh trả thù tuyết hận đi.

Thấy Thiếu Khoan nói đi nói lại như vậy, Báo Văn biết phen này mình không còn hy vọng được toại nguyện, nên y ngiên rảng mím môi mà trả lời Thiếu Khoan rằng:

-Chúc nhị ca, muốn tiểu đệ trao Ôn Băng cho Dương huynh cũng được, nhưng tiểu đệ có một điều kiện.

Thiếu Khoan nghe nói rất ngạc nhiên trở mắt lên nhìn Báo Văn rồi cau mày lại, gượng cười hỏi:

-Chẳng hay bát đệ muốn nói điều kiện gì với nhị ca thế?

Báo Văn lạnh lùng đáp:

-Điều này không thể nói là điều kiện gì cả, đệ chỉ muốn nhị ca giải trừ Thiên Ma chế mệnh thủ pháp cho Ôn Băng đấy thôi.

Thiếu Khoan biết Báo Văn đòi hỏi như vậy là muốn khi Thúc Độ diệt trừ Ôn Băng để trả thù, cũng phải tốn khá nhiều hơi sức, chứ không được toại nguyện một cách dễ dàng và quá hên như thế đâu.

Thiếu Khoan đưa mắt ra hiệu cho Báo Văn trước, rồi mỉm cười hỏi:

-Bát đệ, tuy hôm nay hiền đệ hơi xui xẻo, con vịt đã luộc chín rồi mà lại để cho bay mất nhưng hiền đệ cũng không nên nhỏ nhen như thế. Cổ nhân đã nói:"Tiển phạt thì phải tiến tới Tây Thiên"chúng ta đã tặng quà cho người ta thì phải tặng cho chính.Nhờ ngu huynh giải huyệt cho Ôn Băng rồi để y thị đào tẩu mất, như vậy có phải khiến Dương huynh.

Không đợi cho Thiếu Khoan nói xong. Thúc Độ đã cười ha hả và xen lời nói:

-Chúc Thiên Tôn khỏi cần phải kể ca người xướng để khích bác Dương Thúc Độ này như thế nữa.

Thiếu Khoan lắc đầu vừa cười vừa hỏi lại:

-Dương huynh quá đa tâm đấy thôi, đệ chả vui lòng trao Ôn Băng cho huynh trả thù tuyệt hận rồi là gì?

Thúc Độ cười khẩy nói:

-Thúc Độ này là người không thích cái trò ăn sẵn như thế đâu. Nếu các người làm cho Ôn Băng nửa sống nửa chết, rồi mới đưa cho lão phu này trả thù tuyệt hận, thì không bao giờ lão phu nhận đâu.

Báo Văn xen lời hỏi:

-Thế phải đưa như thế nào Dương huynh mới chịu nhận?

Thúc Độ trợn ngược đôi ngươi lên đáp:

-Lão phu hãy quay trở ra ngoài Ly Hồn cốc đợi chờ, các người giải huyệt cho Ôn Băng để cho y thị được khôi phục lại công lực đã, rồi bảo y thị tự ra ngoài sơn cốc gặp lão phu.

Báo Văn gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:

-Dương huynh nói như vậy mới tỏ ra hùng phong xưa kia của Âm Dương Song ma vẫn còn. Vậy mời huynh hãy ra ngoài sơn cốc trước, chỉ nửa tiếng đồng hồ sau là cùng. Báo Văn cam đoan sẽ bảo Ôn Băng một mình lên trên sơn cốc ngay.

Thúc Độ gật đầu cười, phất tay áo đở một cái, đã nhảy lên cao sáu bảy trượng, rồi y lại uốn người hai cái, người y lên tới chỗ cây mây, y liền đưa tay chop lấy cành mây, leo ngay lên trên cốc khẩu tức thì.

Thúc Độ đi khỏi, Thiếu Khoan liền báo Báo Văn để Ôn Băng xuống, rồi y vận Thiên Ma huyết khuyết thần công lên giải huyệt cho Ôn Băng luôn.

Ôn Băng từ từ lai tỉnh, Ngọc Sương bèn kể lại câu chuyện vừa rồi cho nàng nghe và hỏi nàng có dám mạo hiểm lên trên sơn cốc gặp Âm Dương Song Ma không?

-----oOo-----